

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Konrad Wytrykowski

Ławnik SN Katarzyna Borkowska

w sprawie **G. K.** – byłego prokuratora Prokuratury Okręgowej w R., po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej na posiedzeniu w dniu 27 października 2021 r. w przedmiocie kasacji obwinionego od orzeczenia Odwoławczego Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z 29 października 2018 r., sygn. akt PK I OSD (...), w związku z wydaniem przez Trybunał Konstytucyjny w dniu 25 marca 2021 r. postanowienia o umorzeniu postępowania w sprawie o sygn. akt P 4/19 (dot. sygn. akt II DO 5/18 Sądu Najwyższego)

- na podstawie art. 22 § 1 k.p.k. a contrario w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze -

postanowił:

podjąć zawieszone postępowanie kasacyjne.

UZASADNIENIE

G. K. – były prokurator Prokuratury Okręgowej w R., obwiniony był o to, że:

1. w dniu 21.10.2015 r. w R. kierując samochodem osobowym marki R. (...) o nr rej. (...) na ulicy T. wbrew obowiązкови określönemu w art. 39 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. 2017.1260 j.t. ze. zm.) nie korzystał z pasów bezpieczeństwa podczas jazdy oraz wbrew zakazowi określönemu w art. 45 ust. 2 pkt. 1 Prawa o ruchu drogowym, korzystał podczas jazdy z telefonu wymagającego

trzymania słuchawki w rękę, realizując w ten sposób znamiona wykroczenia z art. 97 k.w., przez co uchybił godności urzędu prokuratora, tj. o czyn z art. 137 § 1 ustawy z dnia 28.01.2016 r.

- Prawo o prokuraturze (Dz. U. 2016.177, ze zm.)

2. w dniu 21.10.2015 r. w R. kierując samochodem osobowym marki R. (...) o nr rej. (...) na ulicy T. nie zastosował się do sygnałów nakazujących zatrzymanie się wydawanych przez osoby uprawnione do kontroli ruchu drogowego, realizując w ten sposób znamiona wykroczenia z art. 92 § 1 k.w. przez co uchybił godności urzędu prokuratora, tj. o czyn z art. 137 § 1 ustawy z dnia 28.01.2016 r. - Prawo o prokuraturze (Dz. U. 2016.177 ze. zm.)
3. w dniu 21.10.2015 r. w R. utrudniał kontrolę drogową podjętą przez funkcjonariuszy Policji w związku z wykroczeniami opisanymi w pkt. 1 i 2 poprzez odmowę okazania dokumentów wymaganych przy prowadzeniu pojazdu w ruchu drogowym oraz odmowę poddania się badaniu stanu trzeźwości, przez co uchybił godności urzędu prokuratora, tj. o czyn z art. 137 § 1 ustawy z dnia 28.01.2016 r. - Prawo o prokuraturze (Dz. U. 2016.177 ze. zm.).

Za popełnienie tych przewinień dyscyplinarnych skazany został ostatecznie orzeczeniem Odwoławczego Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuraturze Generalnym z 29 października 2018 r. o sygn. akt PK I OSD (...) na karę łączną nagany. Orzeczenie to zmieniał rozstrzygnięcie Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuraturze Generalnym z 11 grudnia 2017 r. o sygn. PK I SD (...). Od przedmiotowego orzeczenia w dniu 5 lutego 2019 r. kasację wniósł obwiniony.

W sprawie tożsamej przedmiotowo, tj. w innym postępowaniu kasacyjnym wszczętym w dyscyplinarnej sprawie prokuratorskiej, a prowadzonym pod sygn. akt II DO 5/18, w dniu 7 lutego 2019 r. Sąd Najwyższy Izba Dyscyplinarna przedstawił Trybunałowi Konstytucyjnemu następujące pytanie prawne: „Czy przepisy art. 121 i art. 122 pkt 13 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. 2018.5 ze zmianami), w zakresie, w którym wyłączają możliwość wniesienia kasacji od prawomocnych orzeczeń Odwoławczego Sądu Dyscyplinarnego przy

Prokuratorze Generalnym, dotyczących deliktów dyscyplinarnych popełnionych przed 3 kwietnia 2018 roku, w których termin do wniesienia tejże kasacji upłynął po 3 kwietnia 2018 roku, są zgodne z art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej?”. Trybunał Konstytucyjny nadał postępowaniu sygnaturę P 4/19.

Wątpliwości Sądu Najwyższego powstały w toku postępowania zainicjowanego zażaleniem obrońcy obwinionego – byłego prokuratora na zarządzenie przewodniczącego Odwoławczego Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z 27 sierpnia 2018 r. o odmowie przyjęcia kasacji. W sprawie obwinionego zapadło orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym, zmienione w części orzeczeniem Odwoławczego Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z 17 maja 2018 r.

W związku z wystąpieniem z pytaniem prawnym do Trybunału Konstytucyjnego, Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 25 czerwca 2019 r., sygn. akt II DSI 32/19 zawiesił postępowanie kasacyjne do czasu rozstrzygnięcia przez Trybunał Konstytucyjny sprawy o sygn. akt P 4/19. Postępowanie toczone przed Trybunałem Konstytucyjnym spełniało warunki długotrwałej przeszkody uniemożliwiającej prowadzenie postępowania głównego, co pociągało za sobą zaistnienie hipotezy art. 22 § 1 Kodeksu postępowania karnego i dawało w pełni podstawę do zawieszenia postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Trybunał Konstytucyjny odmówił odpowiedzi na pytanie prawne skierowane przez Sąd Najwyższy – Izbę Dyscyplinarną. Pomimo braku odpowiedzi na pytanie prawne skierowane przez Sąd Najwyższy w sprawie o sygnaturze II DO 5/18, stwierdził jednak, iż Trybunałowi Konstytucyjnemu, jak i ustawodawcy w analizowanej zmianie chodzi w dużej mierze o realne wzmocnienie, nie zaś ograniczenie prawa do sądu w zakresie kontroli odpowiedzialności dyscyplinarnej, w tym kontekście należy również interpretować zaskarżone przepisy nowelizacji. Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego, art. 163a § 1 i 2 Prawa o prokuraturze, które zakazują kasacji czynią to jedynie w odniesieniu do orzeczeń wydawanych w

drugiej instancji przez Sąd Najwyższy – Izbę Dyscyplinarną. Czyni to interpretacja art. 145 § 1 ustawy – Prawo o prokuraturze, jak i zasada opisana w art. 539 Kodeksu postępowania karnego zakazująca superkasacji. Jednakże by wspomniane prawo do sądu w obliczu bycia osądzonym przez organ korporacyjny, urzeczywistniło się w pełni, należy pojęcie „sąd dyscyplinarny” opisane w art. 163a ustawy - Prawo o prokuraturze rozumieć w znaczeniu wąskim jako organ quasi-sądowy. Wynikiem tego rozumowania jest teza postawiona w postanowieniu TK P (...), że kasacja przysługuje w prokuratorskich sprawach od orzeczeń sądu odwoławczego, o ile nie zostało ono wydane przez Sąd Najwyższy.

Mając na uwadze ustanie długotrwałej przeszkody procesowej wskazanej w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2019 r., sygn. akt II DSI 32/19 tudzież powyższe stanowisko Trybunału Konstytucyjnego - postanowiono jak na wstępie.